

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta T.
przy uczestnictwie A. D., Gminy Miasta T. i Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestniczki postępowania A. D. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniosła występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego: czy niemożność dochodzenia roszczeń przed sądem,

powodująca w świetle art. 121 pkt 4 k.c. zawieszenie biegu terminu zasiedzenia, ma miejsce jedynie w razie bezskutecznych prób aktywnego dochodzenia swoich praw, czy także w przypadku bierności, gdy jednak z indywidualnych okoliczności konkretnej sprawy wynikało, że takie dochodzenie nie miałoby szans powodzenia. Kwestia ta nie budzi wątpliwości w świetle uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07 (OSNC 2008, nr 5, poz. 43) i późniejszych orzeczeń. W uchwale tej przyjęto ogólnie, że władanie cudzą nieruchomością przez Skarb Państwa, uzyskane w ramach sprawowania władztwa publicznego, może być posiadaniem samoistnym prowadzącym do zasiedzenia. Zasiedzenie jednak nie biegło, jeżeli właściciel nie mógł skutecznie dochodzić wydania nieruchomości (art. 121 pkt 4 w związku z art. 175 k.c.). Skoro przyjęto, że właściciel „nie mógł skutecznie dochodzić”, to oznacza, że nie jest ważne, czy podjął taką próbę, czy nie. Potwierdza to jeszcze bardziej adekwatna do stanu faktycznego tej sprawy teza postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2008 r., II CSK 241/08 (OSNC-ZD 2010, nr A, poz. 2), według której siła wyższa może być uznana za przeszkodę w dochodzeniu przez właściciela roszczenia o zwrot nieruchomości bezprawnie zajętej przez Państwo w czasie działań nacjonalizacyjnych po drugiej wojnie światowej w razie wykazania, że ze względu na indywidualną sytuację, w jakiej się znajdował lub przynależność do określonej grupy społecznej, nie mógł on - obiektywnie rzecz oceniając - liczyć na skuteczność dochodzenia tego roszczenia w okresie istnienia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (art. 121 pkt 4 w związku z art. 175 k.c.). Widać zatem wyraźnie, że nie ma w orzecznictwie wymagania faktycznego podjęcia prób odzyskania własności.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.